FINLANDSSVENSK TONKONST

Av filosofie magister Nils-Eric Ringbom

Inledningsvis är det nödvändigt att framhålla, att det knappast finns något område inom finländskt kulturliv, där gränserna mellan svenskt och finskt är så flytande, som i fråga om den högre konstmusiken. Först och främst är musiken ett mellanfolkligt idiom, vars nationella nyanser oftast är ytterst vanskliga att bestämma, och för det andra har flere finländska tonkonstnärer i medvetandet om musikens universella väsen avsiktligt ställt sin person och sin konst utanför språklägren. Att det var svenska konstnärer, som under förra seklet väckte den finsknationella tonkonsten till liv och utan att svika sin stam eller sitt modersmål angav en av genuina finnar senare fullföljd riktning, visar även hur svårt det är att på detta område utstaka bestämda gränser mellan svenskt och finskt.

Betraktas vi den finlandssvenska tonkonsten ur en vidare synvinkel, så kommer den alltså i flera punkter att sammanfalla med den finländska.

*

Redan innan Musikaliska sällskapet i Åbo grundats (1790), hade det funnits inhemska tonsättartalanger, om vilka musikforskningen dock har sig rätt litet bekant.